

то! Ехъ, да не бѣше това стра-
 жарство — не би ме посра-
 милъ той, ама . . . и азъ съмъ
 виновенъ. Той бѣше момче.
 Не биваше да уйдисвамъ на
 негова умъ. Да бѣхъ му сви-
 калъ — не би отишълъ. Пъкъ
 азъ . . . Ама де да знамъ? Ре-
 кохъ си: пъкъ може да не
 тръгне по лошавѣ пжтъ.

И като си спомни, че не даде
 прошка на Павла — заболѣ го
 на гърди.

. . . Трѣбва, трѣбва да ида
 да го видя . . . Ехъ, много е
 съгрѣшилъ, ама азъ съмъ ба-
 ща . . . Ако и азъ не го простя
 — ще умре съ отворени очи.

И като помисли, продума на
 внучето си:

— Чети по-нататъкъ.

. . . Едно се моля на Бога:
 дано апелацията замѣни смър-
 тъта съ затворъ. Казватъ, че